

נר א מ"י פ"ח מהלכות
מונח וזקוק הלכה (ב)
ז ג סגן ע"ש ע"ש טוש"ע
ח"מ סימן ע"ח פ"ח ס"ג
גה ב מ"י פ"ה מהל'
מלכס הלכה ג:

תורה אור השלם

1. ולקחתם אגרת אוזב
עובלתם בדם אשר בוסף
והנעתם אל המשקוף
ואל שתי המזוזות מן
הדף אשר בוסף ואתם
לא תצאו איש מפתח
ביתו עד בקר:
2. לך עמי בא בחדריך
וסור דלתך בערך חגי
בנעט רגע עד יעבר
ועם: ישיבה כו ב
3. מחוץ תשכל תרב
ומתוררים אימה גם חזור
גם בתולה יזקק עם איש
ובריש לב כה
שיבד:
4. כי עלה מות בחלוניו
בא בארמונותיו להכרית
עולל מחוץ בחוריה
מרחבות: ידוהו כ כ
5. ויהי רעב בארץ ויד
אברהם מצרימה לגור עם
כי כבד ירעב בארץ:
6. אם אמרנו נבוא העיר
הרעב בעיר ונתנו שם
ואם ישבענו פה ונתנו
ועתה לכו ונפלה אל
מחנה ארם אם יחיינו
נתנה ואם ימיתנו
ומתה מלכס ב ד
7. כי תצא אל ומצאה
קצים ונאכל ירדש או
הקמה או השדה שלם
ישלם המוכר את
הבערה: שמות כ כ
8. פלה ? את החינו
שפר חזון אפר דעת אש
בציון והאכל יסודתה:
9. ואני אהיה לך באם יי
חומת אש סביב ולקבוד
אזריה בתורה:
10. ויתאזה ויד יאמר
מי ישקני מים מבשר:
בית לחם אשר פשעה:
היבקעו שלשם הגברים
במתנה פלשתים וישאבו
מים מבאר בית לחם
אשר בשער וישאו ויבאו
אל ירד ולא אבה
לשתותם וישר אתם ליי:
שמואל ב כ טו:טו
11. ובל ישיב רשע
גולה ישלם בחקות
החיים הקלך לבלתי
עשות עול חן יחיה לא
ימת: ויחזקאל לג טו
12. ואחרי שמואל בן
אנא הרדי ויאספו
פלשתים לחיה ותהי שם
חלקת השדה מלאה
ערשים והעם גם מפני
פלשתים:
13. הוא יזה עם הדין
בפס דמים והפלשתים
נאספו שם למלקמה
ותהי חלקת השדה
מלאה ערשים והעם
נסו מפני פלשתים:
14. דברי הימים א יא יג
והתיצב בתוך
החלקה ויעלה חן את
פלשתים ויעשה ידועה: שמואל ב כ כ

לעולם יכנס אדם בכי טוב. מדקדק ר"מ מדמקדים כניסה
ליציאה דבנכנס מעיר אחרת איירי מדליף צריס
פסחים (דף ד. וסס) מנצרכיה דמנפלא כגי לורח מלות דכתיב
וישכס אנריהם בצקר ודלמא משוס כי טוב הוא דלא השכיס אלף ודאי
מזיתו לא שייך למימר שינא ככי
טוב שמכיר המוקשים והפחמים
ואע"ג דהכא מייתי קרא ואתם לא
תאלו איש מפתח ביתו עד בקר
משמע דמזיתו נמי מיירי יש לומר
דכיון דהוא סכנתא חשיב כמו לעיר
אחרת וצ"ק דתענית (דף י:) מייתי
קרא דהנקר אור ור"י אומר דאין
לדקדק צוה דלחומיה דגמרא דכתיב
בפרק גמא מדליקין (שם דף לז:)
כיון השמשות כהכר עין זה נכנס זה
יואל וצפרק עושין פסין (ערוזין דף
נא.) נמי אמרין אכל אדם מטפס
ועולה מטפס ויורד והא דליף מישכס
אנריהם בצקר שפיר ליף דמשוס כי
טוב לא היה לרדף לאמר כיון דלול
לדבר מנהו שלומי מלוה אין נזקין:
שמלאך המות מפקדי שם
בכ"ו. * לא גרסינן
שנאמר למכמט יפקיד כליו דגני
עשרה מסעות של סנהריב כתיב האי
קרא (בישע"י) צא על עית ענר
במגרון למכמט יפקיד כליו:
מהו הציצ' עצמו בממון חבריו.
לציצ'יה ליה אי חייב לשלם
כשהליל עלמנו מפני פקוח נפש:
דלא שביק דהו אחלו"פ. במרוויחו
כתיב ויילנה של שעורים שלם
נעלוה ע"מ לשלם עשדים ושל עשדים
שלם לקחמו ממי שזכה נה:

כדי טוב. צדור חמה זורחת ילין צמלון ולא ימפין עד שמתחך
ולצקר לא ישכס לנאת עד שיאיר. כי טוב לישנא מעליה האור כי טוב
כלומר טוב הוא לנאת צו וליכנס צו מפני המזיקין והליסטין: **ת"ר**.
חרכו של מלאך המות: **אימה**. אימת מות של מלאך ולא בגלוי
כל קי: **רסאס**. דבר: **סכר** כ"ו.
סמס חלונות: **אם** אמרנו כו'. צלרנבה
אנשים מלורעים: **דליכא ספק נפשו**.
צמקוס שמגלה שם: **סא שטע**.
וספייה דקרא ועמה לכו ונפלה אל
מחנה ארם אם יחיונו נחיה וגו':
וה"מ **דליט כחו נקבה**. דהתם משוס
נקבה הוא דעבדי: **דשוויא לתרוויכו**.
אגדתא ושמעתתא דגבר אחד ושניכס
שוין זה שמתלנו ותפלטו זה: **כי**
סלא מעלמא. אהנו גרמנו לו
שקלקלו והנטייה הקצ"ה לשלם אליו
הוא הצעירה: **ספח הכתוב** בנזקי.
שהיך ממונו דכתיב כי תלם משמע
מעלמא שהלתיך בתוך שלו והלכה
ודלקה בתוך של חניו: **וסייס בנזקי**
גופו. שקראו מבעיר צדיים: **משוס**
סליו. גורק חן שמויק למרחוק
דליהו גופיה עבדי הכא נמי איהו
גופיה עבדי ונפקא מיניה לחייבו דב'
דצריס אם חזק זה ארס דלמארנין
צפ"צ (דף גב.) **אשר כשער**. סנהדרין
זקני העשר: **עמון כלאש קמיכטיא**
ליה. מעשה צא לפניו צמחנה שפרשו
אנשיו גדיס של ישראל ונרדף לשאלו
הלכה אם חייבין לשלם כלים העמונים
במוכו כר' יהודה או פטורין כרבינן:
גדישין דשעורין הוו. אקרא סמין
דכתיב ומהי חלקת השדה מלאה
שעורין: **מלך פורץ**. גדר שדה אחריס
לעשות לו דרך ולחלוסיין שלו דלמרי'
צפ"צ (דף ק:) דרך המלך אין לה
שיעור: **מלאה שעורים** כו'. דבדבי
הימים: **מלאה עשדים**. כספר שמואל:
ויילנה. שלם ישרפיה הואל וחסור
להליל את עלמנו בממון חביו:

הדבר דומה לאדם שיש לו שתי נשים אחת ילדה ואחת זקניה מלקמת לו
שחורות נמצא קרה מכאן ומכאן אמר להן אי הכי אימא לכו מלתא דשוויא לתרוויכו כי תצא אש
ומצאה קוצים תצא מעצמה שלם ישלם המבעיר את הבערה אמר הקב"ה עלי לשלם את הבערה שהבערתי
אני הציצ'י אש בציון שנאמר ויצת אש בציון ותאכל יסודותיה ואני עתיד לבנותה באש שנאמר ואני
אזריה לה חומת אש סביב ולקבוד אזריה בתורה וישאבו מים מבאר בית לחם אשר בשער וישאו ויבאו
אל ירד ולא אבה לשתותם וישר אתם ליי: שמואל ב כ טו:טו
11. ובל ישיב רשע
גולה ישלם בחקות
החיים הקלך לבלתי
עשות עול חן יחיה לא
ימת: ויחזקאל לג טו
12. ואחרי שמואל בן
אנא הרדי ויאספו
פלשתים לחיה ותהי שם
חלקת השדה מלאה
ערשים והעם גם מפני
פלשתים:

ת"ר דבר בעיר אל יכנס אדם יחיד לבית הכנסת שמלאך המות מפקיד שם
כליו וה"מ היכא דלא קרו ביה רדקי ולא מצלו ביה עשרה ת"ר כלבים בוכים
מלאך המות בא לעיר כלבים משחקים אליהו הנביא בא לעיר וה"מ דלית
בהו נקבה: יתיב רב אמי ורב אסי קמיה דר' יצחק נפחא מר א"ל לימא
מר שמעתתא ומר א"ל לימא מר אגדתא פתח למימר אגדתא ולא שביק
מר פתח למימר שמעתתא ולא שביק מר אמר להם אמשול לכם משל למה
הדבר דומה לאדם שיש לו שתי נשים אחת ילדה ואחת זקניה מלקמת לו
שחורות נמצא קרה מכאן ומכאן אמר להן אי הכי אימא לכו מלתא דשוויא לתרוויכו כי תצא אש
ומצאה קוצים תצא מעצמה שלם ישלם המבעיר את הבערה אמר הקב"ה עלי לשלם את הבערה שהבערתי
אני הציצ'י אש בציון שנאמר ויצת אש בציון ותאכל יסודותיה ואני עתיד לבנותה באש שנאמר ואני
אזריה לה חומת אש סביב ולקבוד אזריה בתורה וישאבו מים מבאר בית לחם אשר בשער וישאו ויבאו
אל ירד ולא אבה לשתותם וישר אתם ליי: שמואל ב כ טו:טו
11. ובל ישיב רשע
גולה ישלם בחקות
החיים הקלך לבלתי
עשות עול חן יחיה לא
ימת: ויחזקאל לג טו
12. ואחרי שמואל בן
אנא הרדי ויאספו
פלשתים לחיה ותהי שם
חלקת השדה מלאה
ערשים והעם גם מפני
פלשתים:

אלא

(א) פסחים ב. (ב) וע"ש
מענית י. (ג) וס"ט.
(ד) סנהדרין (לג.) א. לגיל
כב. (ד) [למקם סא].
(ה) [למקם קי]. (ו) כ"ב ק.
סנהדרין ב. [וימתו עו].
(ז) [לפניו מוח גיטין סח].
ד"ה וכתבי כ"י דלע"פ
שהפסוק לא נכתב עדיין כיו
יודעין נחא כ"כ הכא ועי'
סנהדרין (פג.) (ח) וד"ה א
(י) (פ) [ד"ה שנאמר].
(יא) [נמי מוספות פסחים ב.
ד"ה יכנס ומוספות יומא
מ. ד"ה אמר ותולין סג:
ד"ה מהלכ].

הגהות הב"ח
(ב) גבי דלפניו חרו וקא
מיבעיא:

גליון הש"ס
גמ' רבא בעיר דתחא.
עין סתובת רביש' סימן
קלה: שם סתו ליפוח
גדישין וכו'. עי' סנהדרין
דף כ ע"ב תורה מלך:
תוב' ר"ה שפלאך וכו'
לא רביש' עי' גנן המלך
שנפוק סתובת גימ' ורביס
סל"ח וי"ד אות כה:

מוסף רש"י

לעולם יכנס אדם בכי טוב.
הוא לישנא מעליה האור כי טוב
לכנס צו מפני המזיקין והליסטין:
אימת מות של מלאך ולא בגלוי
כ"ו.
אם אמרנו כו'. צלרנבה
אנשים מלורעים: דליכא ספק נפשו.
צמקוס שמגלה שם: סא שטע.
וספייה דקרא ועמה לכו ונפלה אל
מחנה ארם אם יחיונו נחיה וגו':
וה"מ דליט כחו נקבה. דהתם משוס
נקבה הוא דעבדי: דשוויא לתרוויכו.
אגדתא ושמעתתא דגבר אחד ושניכס
שוין זה שמתלנו ותפלטו זה: כי
סלא מעלמא. אהנו גרמנו לו
שקלקלו והנטייה הקצ"ה לשלם אליו
הוא הצעירה: ספח הכתוב בנזקי.
שהיך ממונו דכתיב כי תלם משמע
מעלמא שהלתיך בתוך שלו והלכה
ודלקה בתוך של חניו: וסייס בנזקי
גופו. שקראו מבעיר צדיים: משוס
סליו. גורק חן שמויק למרחוק
דליהו גופיה עבדי הכא נמי איהו
גופיה עבדי ונפקא מיניה לחייבו דב'
דצריס אם חזק זה ארס דלמארנין
צפ"צ (דף גב.) אשר כשער. סנהדרין
זקני העשר: עמון כלאש קמיכטיא
ליה. מעשה צא לפניו צמחנה שפרשו
אנשיו גדיס של ישראל ונרדף לשאלו
הלכה אם חייבין לשלם כלים העמונים
במוכו כר' יהודה או פטורין כרבינן:
גדישין דשעורין הוו. אקרא סמין
דכתיב ומהי חלקת השדה מלאה
שעורין: מלך פורץ. גדר שדה אחריס
לעשות לו דרך ולחלוסיין שלו דלמרי'
צפ"צ (דף ק:) דרך המלך אין לה
שיעור: מלאה שעורים כו'. דבדבי
הימים: מלאה עשדים. כספר שמואל:
ויילנה. שלם ישרפיה הואל וחסור
להליל את עלמנו בממון חביו:

(א) נביא נב. ע"פ,
 (ב) גר הרבנים בקדושת,
 (ג) פ"א דמנא ועין רש"י,
 (ד) מהר"ש מ"ו, (ה) פ"א
 פ"ג (מ"א) כ"ב נה. מנחת
 ע"ל: מ"ב פ' קדושים
 (ו) נ"א ע"ל (ז) כ"ב:
 כשתחיה, (ח) וע"י מופסות
 מולין נד: ד"ה כסל"ג.

תורה אור השלם

1. רבקהו שלשת
 הגברים
 במוצאי
 פלשתים ושאבו מים
 במאר בית ל"ח אשר
 בשער השאו ובאו אל
 דוד ולא אבה לשתותם
 ויפק אדם לך
 שמואל ב כג טז

מוסף רש"י

ואלו מפסיקין לפאה.
 למה שתי פחות (מנחה
 ע"ה). הנחל. ע"ן מל
 איתן אשר לא יעבד נז
 ולא חרש. קרקע קשה
 מלא נזירות ואכזבי שאין
 רחוי לחרשה (רשב"ם ב"ב
 הו.). השלולית. קבוצת
 מי גשמים (ט"ו) ולא י"ז
 ש"ס ורעה מכאן ומכאן
 שנת פאה לכל אחד ואחד,
 דהיא שלולית מפסקת
 להו (מנחות ע"ה). ודרך
 הרבים. ע"ן אמה (ט"ו).

ה"ג קראי למה לי ולא גרסינן מרי: מכדי גמרא שחלו ליה. לא נכרך אלף ללמוד הלכה כמו ששאלו לו ומאי ולא אבה: דעבד לשם שמים. כיון דאיכא איסורא גבי איניש דעלמא: ברתנא דרך הרבים. י"ו אמות מעגלות דדגלי מדבר ילפינן במסכת שנת (ו' נ"א):

גמ' תנא דידן קא חשיב לממעלה למטה שש אמות או חמש אמות או ד' אמות פטור. דק"ל עד למעלה ששי אמות או שלש אמות חייב. וד' אמות פטור דק"ל עד ולא עד ככלל. וכוון ש"ן נד' אמות דפטור למנא דידן עד ועד ככלל למנא נרא עד ולא עד ככלל: ואפילו בשדה קוים. אפילו היטה שדה שקופצת (ו) [לשם] האור מעל לגדר מלאה קוים שנות האש לבצר זה ולדג פטור: לא שנו. דפטור: אלא בקולחא. אש שקולח מתמר ועולה למעלה: אכל נכספס. שהרוח מטה אותה וכופה לגדרין ומפסיק השלכנת ודולגת לשון מורי. לישנא אחרינא נכפפת אש נמוכה הולכת ונסרכת בעצמים ונקמטים שעל גבי קרקע הלך אפילו עברה דרך רה"ר רחב מאד חייב: כמה דכריס אמוריס. לאש עברה דרך רה"ר פטור: שוליים. לקמיה מפרש: ר"א. במתניתין (ו) [ע"ב]: אריסא דדלא. יאור קטן שדולין ממנו ומשקין שדות: מאן דאמר נהר ממש אע"ג דליס כיה מיה. דהואיל ורחב הוא כדרך הרבים: מפסיקין לפאה. להניח פאה מכל אחד ואחד: הנהל. שדה מכאן ושדה מכאן ונחל עמוק באמצע חייב להניח פאה מכל אחד ואחד: דרך היסוד. ארבע אמות: שוליים. מתקבלין כמו מן השלל של ציליס (נ"ה ק"ו). דבר אחר לשון שלל ומלקוח (במדבר ל"א) דבר המקובץ: שמתלקס שלל (אגפיה. שמשקין אותן ממנה וכן עושין פירות: באגני

ה"ג א"א א"אן דאמר טמון באש תרתי קראי א"ה אכל הא לא בעי דלמה לי כלל קראי דמד קרא אלטרין לכל הפחות משום בעיה דעמון והא דכתיב ויזילה לר"י הזילה שלא הניח לשרוף כדי שלא יחייב בטמון ולרבנן שהזיל את המזיק שלא נחייב לשלם אכל מרי קראי למה לי דלמ"ד לחלוטין אע"פ שאם לא היו עדשים היו לריכס לישאל אם מותר ליעול שעורים על מנת לשלם דמים מ"מ הזכיר עדשים לפי שהיו מזומנים שם והיו רזזים לפרעם מחמיקין ולמ"ד להזיל עצמו בטמון חבירו מיבעיא ליה בשעורין דלא חשיבי כל כך ובעדשים דחשיבי טובא אלא למ"ד טמון מרייהו למה לי ובקוטרם גרס קראי למה לי: מ"א ו"א אבה דוד דמייבעיא ליה עט טמון אלא משמע ליה דאכל מילתא דאיבעיא ליה קאי ומכאן קשה לפי פירוש הקוטרם דמעשה בא לפניו ששרפו אנשי גדיש והיו זה כלים טמונים דלפירוש זה ליה למימר שלא אבה דוד לשמות היינו שלא רצה להפטר מחמת שהוה מלך:

אלא למ"ד טמון באש קמייבעיא ליה מאי איבעי ליה קראי אמר לך טמון וחדא מהנד קמייבעיא ליה בשלמא למ"ד הני תרתי היינו דכתיב: ולא אבה דוד לשתותם אמר כיון דאיכא איסורא לא ניתא לי אלא למ"ד טמון באש קא מבעיא ליה מכדי גמרא הוא דשאלו ליה מאי לא אבה דוד לשתותם דלא אמרינהו משמיהו אמר כך מקובלני מבית דינו של שמואל הרמתי כל המוסר עצמו למות על דברי תורה אין אומרים דבר הלכה משמו: וי"סך אותם לה' בשלמא למ"ד הני תרתי משום דעבד לשם שמים אלא למ"ד טמון באש מאי וי"סך אותם לה' דאמרינהו משמא דגמרא: מתנא "עברה גדר שהוא גבוה ד' אמות או דרך הרבים או נהר פטור: גמ' והתניא עברה גדר שהוא גבוה ארבע אמות חייב אמר רב פפא תנא דידן קא חשיב מלמעלה למטה שש אמות פטור חמש אמות פטור עד ארבע אמות פטור תנא ברא מלמטה למעלה קא חשיב שתי אמות חייב שלש אמות חייב עד ארבע אמות חייב אמר רבא ד' אמות שאמרו דפטור אפילו בשדה קוים אמר רב פפא ומשפת קרצים ולמעלה ד' אמות אמר רב ילא שנו אלא א"ב בקולחת אבל בנכפפת אפילו עד מאה אמה חייב ושמואל אמר מתנא בנכפפת אבל בקולחת אפי' כל שהוא פטור תניא כוותיה דרב בר"א בקולחת אבל בנכפפת ועצים מצויין לה אפילו עד מאה מיל חייב: עברה נהר או שלולית שהם רחבים ח' אמות פטור: דרך הרבים: מאן תנא אמר רבא ר"א היא ד' דתנן רבי אליעזר אומר שש עשרה אמות כדרך רה"ר (פטור):

או נהר: רב אמר נהר ממש ושמואל אמר אריתא דדלאי מ"ד נהר ממש אע"ג דליכא מיא ומ"ד אריתא דדלאי אי אית ביה מיא אין אבל לית ביה מיא לא תנן התם וראונו מפסיקין לפאה הנחל והשלולית הדרך היחוד ודרך הרבים מאי שלולית אמר רב יהודה אמר שמואל מקום שמי גשמים שוללין שם רב ביבי א"ר יוחנן אמת המים שמחלקת שלל לאגפיה מאן דאמר מקום שמי גשמים שוללין שם כ"ש אמת המים ומאן דאמר אמת המים אבל מקום שמי גשמים שוללין שם לא מפסקי דהנהו באגני

דברייתא למעלה קא חשיב דבעין אחר לא מיפרש אלף עד ולא עד ככלל דכלל מקום ד' אמות כלמעלה מד' אמות ובמתניתין לא קתני עד דבארבע אמות פטור ואפילו קתני במתניתין עד כמו דברייתא אין שייך להקשות דפשיטא דמתניתין לא מיפרשא אלא למעלה למטה וביריתא לא מיפרשא אלא למעלה אכל אי במתניתין קתני עד וביריתא לא קתני עד או שייך למפרך שפיר אי נמי בשניהם אין עד שייך למפרך שפיר דמתניתין קתני נד' אמות פטור וביריתא קתני חייב ור"ת אי בשניהם אין עד אמאי אכטרין לשנוי מתניתין למעלה למטה וביריתא למעלה לימא מתניתין ד' אמות דוקא בלא עד וביריתא מיפרשא בעד וי"ל דכיון דלא קתני עד לא כאן ולא כאן סברה הוא דכי היכי דהך מיפרשא בעד הך נמי מיפרשא בעד (ט):

לא שנו א"א בקולחת. אגדר קאי וגרס אכל בנכפפת אפי' עד מאה אמה ולא גרס מאה מיל דמיל לא שייך בגובה ולפי הספרים דגרסי מאה מיל צ"ל דקאי אדרך רה"ר ואין נראה דהא בטמון מיימי משנה דדרך הרבים ואמרינן עלה מאן מנא משמע דעד השתא לא איירי זה אע"ג דברייתא דתניא כוותיה גרס מיל דנרוחב איירי ולא בגובה דקתני ועצים מצויין לה מ"מ שפיר קאמר תניא כוותיה דברייתא מוקמה למתניתין בקולחת: דרך הרבים מאן תנא רבי אליעזר היא. אמתניתין קאי והוי קסם ואח"כ מחלוקת: מאן דאמר נהר ממש אע"ג דרית ביה פ"א. ואע"ג דכרשות הרבים בעי ע"ו אמות הכא כני צנח' אמות ממון שהנהר עמוק וגם יש בו קרירות מים שעוצרים בו תמיד: א"ל מפסיקין אפאה ב"ו. במסכת פאה (פ"ג מ"א) גרס בסדר המשנה דרך היחוד ואח"כ דרך הרבים ומפרש צירושלמי דמשום סיפא אלטרין למיתני דקתני הכל מפסיקין לורעים ואינו מפסיק לאילן דקמ"ל דאפילו דרך הרבים אינו מפסיק לאילנות ועוד [קא] חשיב שם שביל היחוד ושביל הרבים הקבוע צימות החמה וצימות הגשמים והשתא שביל היחוד איטרין לאשמעינן דאע"פ שהוא קטן מדרך מפסיק מאחר שהוא קבוע ודרך היחוד אכטרין דס"ד כיון שאין קבוע לא מפסיק אע"פ שהוא רחב ושביל הרבים אלטרין דס"ד לחינה דשביל היחוד הוא דבעינן קבוע צימות החמה וצימות הגשמים אכל שביל הרבים אע"פ שאין קבוע צימות הגשמים מפסיק קא משמע לן:

שמחלקת שש אגפיה. כשגלה האמה מתמלאה מים נזרות שימין ומערות שפנינותיה שמשקין בהם השדות:

גו א מ"י פ"ד מהלכות
 נזיק ממון הלכה ג סמג
 פשיטא סג טושי"ע ח"מ ס"ו
 מ"ה ספ"ג ז ד:
 גו ב מ"י שם ובגס
 בקדושת ועין במ"מ
 פור ש"ש שם ספ"ק ה:
 נה ג מ"י שם הלכה ג
 טושי"ע שם ספ"ק ז:
 ג"ד מ"י פ"ג מהל'
 ממטע עינים הל' ב:
 ה מ"ה שם הלכה ג: